

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΕΣ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Λουλούδι μέσ τὰ κύματα νυχτιάς καλοκαιριοῦ,
 Ποτάμι γλυκοτράγουδο καί φεγγαροαχισμένο,
 Χορτάρι χιλιοσάλευτο σὲ φῶς μεσημεριοῦ
 Κι' αὐγὴ μὲ φῶς παρήγορο στὸ μάτι τὸ σκιαγμένο,
 Τῶνειρο, ὁ πόθος, ἡ ἀρετὴ, κ' ἡ δύναμη κ' ἡ ἐλπίδα·
 Γιὰ τί; γιὰ ποῦ; γιὰ τὴν Ἀύγῃ πού ἀκόμα δὲν τὴν εἶδα.
 1919

ΔΕΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΟ

Γαλάξια φλόγα πού ἀφραστη σπιθοβολᾶς στὰ οὐράνια,
 Μέσ' ἀπ' τὰ πλέμματα τῶ δεντρῶν τοῦ νύχτιου κι' ἄθροου δάσου,
 Πάν' ἀπ' τίς μαῦρες κι' ἄλαλες κορφές πού νοιώθουν γύρα
 Τ' ἀνείπωτο μυστήριό πού κλειεῖ στὸ λάγγεμά σου!
 Τοῦ Ἔρωτ' ἀστέρι δλόγλυκο, γιὰ πὲς γιατί ἡ καρδιά μας
 Μέσα στὸ φῶς της κρύβεται ἀπ' τὴ ματιὰ τ' ἀνθρώπου,
 Ἄντις νὰ λάμπει, ὅπως καὶ σύ, στὸ διάπλατον αἰθέρα;
 Γιὰ πὲς μας πόσ' ἀνέλπιδα σὲ βλέπουν μάτια ἐσένα
 Κι' ἀπὸ τὸ φῶς σου παίρνουνε καὶ δύναμη κι' ἀνάσα,
 Καὶ τὴν καρδιά μας—τὴν καρδιά πού γιὰ τοὺς ἄλλους χύνει
 Ποτάμια ἀγάπης μυστικά καὶ προθυμιάς ἀχτίδες—
 Κανένας δὲν ἀποζητᾶ, κανένας δὲ θυμᾶται,
 Σὰν ταφιακὸ ἓνα βότανο — φαρμακερὸ ἓνα χόρτο,
 Πού ὁ πεζολάτης ξώμαχος στὸ διάβα του πατάει
 Ἀπρόσεχτα, ἀσυγκίνητα, μὲ μάτι ἀλλοῦ ριγμένο!
 Ὡ ἀστέρι τῆς ἀθάνατης ἀγάπης, ὅπως λάμπεις
 Καὶ τὴ δική μας τὴν καρδιά κάμε νὰ λάμπει τὸ ἴδιο
 Διαλύνοντας τριγύρα της κάθε κακὴ ἄλλην ἄχνα,
 Π' ἀναρουφάει τὴ λάμψη της κι' ἀνύπαρκτη τὴ δείχνει
 Σὰν ἄψυχ' ὄργανο, τυφλό, σὰν πρόστυχη μιὰ σάρκα!
 1920

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ - ΜΙΛΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ